

Forfatter: Claussen, Sophus

Titel: Udrag fra Antonius i Paris (Danske Klassikere)

Citation: Claussen, Sophus: "Antonius i Paris", i Claussen, Sophus: *Antonius i Paris*, udg. af Jørgen Hunosøe ; Esther Kielberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, [i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab], cop. 1990, s. 65. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-claussen01-shoot-idm140218344647088/facsimile.pdf> (tilgået 28. april 2024)

Anvendt udgave: Antonius i Paris

merne af *La Justice* og *Le Radicals* Redaktioner kommer her i trætte Stunder for at hvile ud. Og en hel skrivende Ungdom i pæne Klæder og med anarkistiske Principer kommer her for at se humanden og tale om Kunst og Literatur. Det er Forfattere, Poeter, Musikere, Anarkismens Girondiner. Man maa ikke i Danmark tro, at de har været Dusbrødre med Ravachol. I Paris findes for Øjeblikket henved 150 Tidsskrifter for de unge; og de allerfleste Skribenter, som tager Del i denne uhyre, literære Bevægelse, Symbolister, Naturalister, Eklektikere, troende og Fornægttere, er anarkistisk sindede. En begejstret og videnskabelig Anarkisme, som pletter sine Fingre med Blæk i Stedet for med Blod, og hvis Tilhængere kan mødes i den smukke Kafé Gutenberg, uden at Madame Malaquin skælver for sine Vægge og Vinduer.»

Saaledes talte min Ven, mens jeg tænkte paa perlegraa Handsker og over alt i Trængslen indbildte mig at skimte et Par mørke, langfrysede Øjenvipper.

Klokken var mellem to og tre, da min Landsmand og jeg endelig traadte ind i Kaféen paa Boulevard Poissonnière.

III.

(Dagbogen fortsat – Tirsdag Aften)

... Madame Malaquin har to Sønner, en stor og stærk, som ikke nærer nogen Lidenskab for Literaturen, og en lille og svag, der gaar med Krykker, er fin og klar af Aand, og hvis kønne Ansigt med det rød-blonde Haar, de blaa Øjne har det stiltfærdige Udtryk af øm Fanatisme, som tyder paa, at han i Beskæftigelsen med aandelige Ting har fundet den Fred, der overgaar al Forstand.

Han præsenterer os for to mørkhaarede Franskmænd:

«Hr. *Herlé*, Komponist. Hr. *Alphandery*, Sekretær ved *La Rampe*, en Forening for Opførelse af Skuespil.»

De to Herrer er i Alderen mellem femogtyve og tredive, og vi faar at vide, at Komponisten skriver Musik til en Pantomime af Malaquin, mens Hr. Alphandery er Hr. M.'s Medarbejder ved et politisk Stykke.

Vi sætter os alle fem, slaar Benene over Kors, og hvem der vil rul-

ler sig en Cigaret af sin egen Tobak, for saa vidt han kan finde Album dertil.

Ingen jordisk Pragt eller Hygge fordærver Simpelheden i Malaquins Arbejdsrum. Det er mørkt og snævert som en Skolediscipels Tagkammer eller som det Hummer af et Kontor, en Bogtrykker eller en Papirhandler og Forlægger kan have ved Siden af sit Pakloft. Paa Bordet en uordenlig Dynge Bøger og Skrivebehov, i to høje, smalle Reoler flængede Bøger hulter til bulter. Ilden er gaaet ud i Ovnen, og Værelset vilde med dets nuværende Temperatur omtrent egne sig for en stor Forfatter, der foragtet af Tiden sidder med kolde Fodder og skriver Bøger for Evigheden.

Elskværdig opfordrende henvender Malaquin sig til os danske:

»Men tal . . . De er jo kommen, fordi De har noget at sige os.»

»Vi beder om Forladelse. Vi har ikke opsøgt Dem for at plage Dem med Tale, men for at faa Kundskab om Deres Meninger og Tanker.»

»Aa, de Herrer er altfor beskedne! De har sagt mig, at Folk i København beskæftiger sig meget med *den* franske Literatur, vi selv sætter mest Pris paa. Ogsaa med Baudelaire?»

»Nogle af vore unge Skribenter har skrevet om Baudelaire og oversat Stykker af ham baade paa Vers og paa Prosa.»

»Aa, men det er meget interessant,« udbryder Franskmandene i Kor.

»De ved vel,« vedbliver Malaquin, »at vi her i Paris for Tiden er stærkt imponerede af Henrik Ibsen og venter os meget af Skandinaverne, August Strindberg f. Ex. Det er altid Kvindeskikkelserne, som river os med i den nordiske Literatur. De staar himmelhøjt over vore smaa, franske Dukker.»

»Mener De virkelig? Og vi, som troede, at man først ved Seinen – i Mussets, Balzacs og Stendhals Fædreland fandt den sande Kvinde – Mandens jævnbyrdige i Aand og alle Ting!»

»Aa, tværtimod,« siger Franskmandene. »Nej, det vilde være interessant at studere Deres nordiske Sæder. Men en Franskmand vilde ikke kunne forstaa den Frihed, man giver de unge Piger.»

Vor Samtale bekræfter den Sætning, at man altid finder Næstens Kvinde skønnere end sin egen.

Og Samtalen skifter fra den nordiske Literatur og Kvinderne til den unge franske, drejer sig en Stund om den talentfulde Prosaforfatter og Symbolist, *Remy de Gourmont*, der paa alle sine Modtagelsesda-